

til hvad han vil gjøre, som han var, da han traadte frem for os hin minderværdige Lovdag, da han oprullede for os sin Plan for hele den fremtidige Udvikling af vor Marine. Nu har rigtignok den høitærede Minister idag sagt til os, at vi skulde vogte os vel for de Professionnelle, at vi skulde erindre, hvorledes alle Fremskridt og Reforme stedsde være stødte paa stærk Modstand netop i de fagmæssige Kredse, og at man udenfra har maattet paatvinge den ene eller den anden professionelle Retning de Reforme, som man i en senere Tid har erkjendt for det Rette. Seg maa dog advare den høitærede Minister meget imod at bruge et saadant tveægget Sværd; thi han veed ikke, hvormeget det engang kan komme til at saare ham selv. Den høitærede Minister kan faae denne Sandhed, denne Sætning eller Paastand, kastet tilbage paa en ubehagelig Maade, naar han som professionel Krigsminister staaer frem og taler mod forskjellige Strømninger, som gjøre sig gjældende udenfor ham om Hærens fremtidige Ordning. Tilhængerne af Almeenvæbning og Alt, hvad dertil knytter sig, kunne engang føre det samme Sprog til den høitærede Krigsminister og sige, at det ikke er Krigsministeren, som er den Rette til at afgjøre det, at den professionelle Fordom taler gennem ham, og at det aldrig er fra de professionelle Kredse, at de heldbringende Reforme støttes. Den høitærede Krigsminister bør vistnok være meget varsom med at bruge den Art Argumenter; thi det kan saare let gaae med dem, som med det Baaben, hvoraf man fortæller, at de australske Indfødte benytte sig, og som ved uforsigtigt Brug ikke blot vender tilbage til, men saarer dem, som udsendte det. Den høitærede Minister har fremdeles sagt til os, at vi ikke skulde bryde os saa meget om Planer og System, og at det er „orkesløst“ at tale om, hvad der skulde være Principet eller Grundlaget; thi, sagde den høitærede Minister, imorgen kan der komme en anden Marinebestyrelse, som billigere en ganske anden Plan, og den vil da paa ingen Maade være bunden ved det, som her vedtages. Men det er netop Sagen; det er dette, vi skulde undgaae. Naar vi virkelig ville gaae til at forandre Plan —

thi hvormeget end den høitærede Minister har staaet af paa den Bestemthed, hvormed han først udtalte sig, skuler der sig dog bestandig i hans Foredrag Fordringen paa en ny Plan, som skal lægges til Grund for Marinens Udvikling — lad os saa for Himlens Skyld vedtage den saaledes, at vi ikke imorgen, fordi der kommer en anden Marinebestyrelse, gaae hen og forandre den om igjen. Vi ere Alle solidariske i denne Henseende. Vi bevilge jo ikke disse store Summer for vor Forsvælses Skyld, for at tilfredsstille et eller andet Lure, eller den eller hin Ministers individuelle Mening derom; men vi gjøre, hvad vi i saa Henseende gjøre, fordi vi troe det nødvendigt for Landets Forsvar, og saa maa der nødvendigvis deri være et System eller en Plan, som vi kunne følge, og som ikke skifter, fordi den Mand skifter, som staaer i Spidsen for en enkelt Afdeling af Forsvarsvæsenet. Det forekommer mig indlysende, at der ikke hos den nuværende Marineminister er, og heller ikke kan være, den sikke og faste Overbevisning, som er nødvendig for, at man skal kunne forlade det hidtil Givne og kaste sig ind paa noget Nyt, og vi, som skulde give vort Samtykke dertil, ere langt fra tilstræffelig underrettede til at foretage et saadant Skridt. Vi ere deelte i forskjellige Retninger, ikke med Hensyn til Kjærligheden for vort Fædreland, thi den bør forudsættes at være eens hos os Alle, men med Hensyn til de Former, hvorigennem vi troe, at det er rigtigst at lægge denne Kjærlighed for Dagen. Den Retning mellem os troer, at vort Fædreland er bedst tjent med at hellige alle sine Kræfter til den materielle Udvikling og at holde Forsværet indenfor saadanne Grændser, at vi i det Dieblif, Faren kommer, ere istand til at gjøre de store Offre og Anstrengelser, som ere nødvendige til at føre Krig; det er Folk, som frygte for, at vi ved Forsvarsvæsenets aarlige Udgifter skulde udmarve os selv, og at vi da skulde savne Kræfter, naar Diebliffet kommer. Den anden Retning imellem os troer, at der i Krisens Dieblif Intet lader sig skabe eller improvisere, men at man maa forberede Forsværet og finde sig i de i saa Henseende nødvendige store Offre, navnlig saalænge Europa ligger hen i den Tilstand, hvori det nu har befundet sig i